

בת של מצוה

איזו תחושה של כבוד בלב, או חמצמצות בפה, כאשר זוכים לאשר הנפלא הזה?

אין ספק, שזו תזכירי לעצמך את הדברים הללו ברגעים של קושי - את תוכלי לחוש אין הכבוד מתפוגגת כבמטה קסמים, איך כתפיין מזדקפות, ואיך את ליבך ממלאת שמחה עצומה וסיפוק שאין לו סוף!

כעת, אחרי שאת יודעת כמה ביכולתך להשיג ועד היכן את יכולה לצמוח, את עלולה להרגיש כיצד משקל כבד צונח על ליבך. את עלולה לסבור, שעד היום - היית ילדה: יכולת להשתעשע בשעשועי ילדות, לשחק עם חבורת, לקרוא ספר מעניין, לשמוע מוסיקה, ולעשות עוד הרבה דברים שאת אוהבת; ואילו מעתה - הכל נגמר...

"אם עלי למצות את היכולות שלי עד תום - זה אומר בעצם שאני צריכה להקדיש את כל כולי למטרות רוחניות נעלות,

ולוותר על כל הדברים שאני אוהבת ורוצה לעשותי" את עשייה
להרהר לעצמן בתוגה...
אולם כמובן, מדובר בטעות:

ואף רשע צמח צדיק

לא זו בלבד שאת יכולה להמשיך ולעשות את כל הדברים שאת
אוהבת, אלא שאת אפילו **צריכה** לעשות זאת... ולא זו בלבד
שאת **צריכה** לעשות זאת, אלא שאת אפילו **תקבלי על כך שכר**
בשמים!

כין בדיוק מה שאת שומעת: את צריכה להמשיך להשתעשע,
לקרוא ספר טוב, לשחק עם חברות, וכשתגיעי לשמים אחרי
מאה ועשרים שנה - בהחלט יתכן שתקבלי שכר על כל הדברים
הללו!

"אך זה יכול להיות? האם בשמים לא מקבלים שכר רק על
מצוות ומעשים טובים?" את שואלת, והשאלה מצויינת... אבל
התשובה פשוטה:

בשמים מקבלים אמנם שכר על מצוות ומעשים טובים, אבל גם
על **האמצעים** ששימשו אותנו בכדי לקיים את המצוות ולהשלים
את התפקיד שלנו!

בכדי למלא את התפקיד שלך, בכדי לעבוד את ה' - את צריכה
גוף בריא ונפש בריאה! איך לשמור על גוף בריא - את בודאי
יודעת, וגם אם לא - הספר הנוכחי אינו המקום המתאים בכדי
להסביר זאת... אבל איך שומרים על **נפש בריאה?**

והוא אומר לך: "בתי, אני רוצה לבקש ממך משהו באופן אישי,
האם את תסכימי לעשות למעני משהו שרק את יכולה לעשות?"
איזו התרגשות! אי אפשר אפילו לתאר אותה במילים... מכל בני
האדם, בכל העולם, מלך המשיח בחר דוקא בך בכדי למלא את
הבקשה שלו!

ובכן, כעת, חשבי על כך: הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, מלך
מלכי המלכים, בחר בך מכל בני האדם שנבראו ועתידים להברא,
בכדי למלא את התפקיד המיוחד שהוא הטיל **דוקא עליך!**
רק את יכולה למלא את התפקיד הזה, והוא, הבורא, יושב
מרומים, כביכול פונה אליך ואומר לך: "בתי, אני רוצה לבקש
ממך משהו... אני רוצה לבקש ממך שתמלאי תפקיד מיוחד
בעבורי..."

האם ניתן בכלל להבין כמה אושר טמון בכך? מלך מלכי המלכים,
הקדוש ברוך הוא: בכבודו ובעצמו! פונה אליך! ומבקש ממך!
באופן אישי בקשה... האם כעת, את יכולה כבר להבין מדוע
הגאון מוילנא, שבאמת הרגיש בכל מאודו את האושר הנפלא
הזה, בכה כאשר הוא עמד לעזוב את העולם?

אבל גם אם עדיין לא הגעת לדרגתו של הגאון מוילנא... האם
אפשר להרגיש קושי בשעה שאת מקיימת את בקשתו המיוחדת
של מלך רם ונישא? האם אפשר להרגיש תחושת חמצמצות?
האם ניתן להרגיש שמדובר ב'עול כבד' ודאי שלא...

ולסיום, רק נזכיר: את הבקשה שמבקש ממך הקדוש ברוך הוא,
הוא אינו מבקש בשבילו... הוא מבקש **בשבילך!** בגלל שהוא
רוצה שיהיה **לך** טוב! האם יש אושר גדול מזה? האם ניתן לחוש

בכדי לשמור על נפש בריאה, את צריכה להמשיך ולתת לה כח באמצעות דברים שאת אוהבת לעשות: לשחק, לשוחח, לקרוא, לשמוע מוסיקה, כל אלו - הינם דברים שנותנים כח לנפש, ועליהם את יכולה לקבל שכר בשמים כאילו קיימת מצוה!

הכל תלוי בכוונה

במה זה תלוי? בדבר אחד בלבד: **בכוונה שלך!**
אם את שומעת מוסיקה סתם כך, כדי להנות - אין שום סיבה שתקבלי על כך שכר... אבל אם את חושבת לעצמך רגע אחד קודם: "אני רוצה לשמוע מוסיקה, כדי שיהיה לי מרץ לשטוף כלים ולקיים מצות חסד וכיבוד הורים?" הו... זה כבר סיפור שונה לחלוטין: את תקבלי שכר בשמים לא רק על שטיפת הכלים - אלא גם על שמיעת המוסיקה שאפשרה לך לעשות זאת!

אם את הולכת לחברה, ואתן נהנות ומשוחחות במשך זמן מה, כמובן תוך הקפדה על הלכות לשון הרע - אתן יכולות לעשות זאת לשם הנאה בלבד, ואז, לא ישאר מכם מאומה... אבל באותה מידה, את יכולה לעשות בדיוק את אותו הדבר, בשנינו קטן אחד: לחשוב תוך כדי שיחה, שאת משוחחת כעת עם החברה בכדי להשתחרר מעט, וזאת על מנת שיהיה לך כח להמשיך הלאה ולקיים את המצוות המוטלות עליך!

ואז? פשוט מאד: בשמים - את תקבלי שכר על שעתייך של שיחה עם חברה כאילו קיימת מצוה בזמן הזה, משום שהשיחה הזו שימשה כאמצעי לעבודת השם!

אולם התשובה הינה: **כן! הגאון היה מוכן להשאר בעולם הזה, משום שהוא הבין כמה אושר טמון בזכות שישנה לכל יהודי ויהודי בהיותו בעולם הזה: לעשות את רצונו של מלך מלכי המלכים!**

הרבה יותר מאשר האטרח...

בכדי להבין את הדברים - נטה אוזן לדבריהם של גדולי המוסר, אף שאנו נשתמש בדוגמה שתהיה מעט קרובה יותר להוויית חיינו, ונאמר כך:

תארי לעצמך, שהמורה מבקשת ממך להשאר בכיתה לאחר סיום השיעור, ומספרת לך שהיא זקוקה לעזרתך בנושא אישי כלשהו. האם תסכימי לעזור לה? בודאי!

האם תרגישי שזה קשה? - סביר להניח שלא... את תהיי מאושרת על שדוקא את נבחרת על ידי המורה לעזור לה ולמלא את מבוקשה!

ועכשיו, תארי לעצמך, שלא המורה היא זו שפונה ומבקשת את עזרתך, אלא הרבנית הנערצת שדמותה מהווה בעבורך את פסגת השאיפות... תארי לעצמך שהיא מתקשרת אליך בכבודה ובעצמה ביום בהיר אחד אחר הצהריים, ומבקשת את עזרתך... האם תעשי זאת ברצון?

אין ספק... האושר שלך יעלה על גדותיו! הרבנית הצדקנית בחרה דוקא בך, מכל הבנות שבעולם, בכדי למלא את מבוקשה! אבל זה עוד לא מספיק... תארי לעצמך, שהמשיח מגיע, ומיד הוא מבקש לקרוא לך... את מגיעה כולך נרגשת, נעמדת לפניו,

בכדי לשמור על נפש בריאה, את צריכה להמשיך ולתת לה כח באמצעות דברים שאת אוהבת לעשות: לשחק, לשוחח, לקרוא, לשמוע מוסיקה, כל אלו - הינם דברים שנותנים כח לנפש, ועליהם את יכולה לקבל שכר בשמים כאילו קיימת מצוה!

הכל תלוי בכוונה

במה זה תלוי? בדבר אחד בלבד: **בכוונה שלך!**
אם את שומעת מוסיקה סתם כך, כדי להנות - אין שום סיבה שתקבלי על כך שכר... אבל אם את חושבת לעצמך רגע אחד קודם: "אני רוצה לשמוע מוסיקה, כדי שיהיה לי מרץ לשטוף כלים ולקיים מצות חסד וכיבוד הורים?" הו... זה כבר סיפור שונה לחלוטין: את תקבלי שכר בשמים לא רק על שטיפת הכלים - אלא גם על שמיעת המוסיקה שאפשרה לך לעשות זאת!

אם את הולכת לחברה, ואתן נהנות ומשוחחות במשך זמן מה, כמובן תוך הקפדה על הלכות לשון הרע - אתן יכולות לעשות זאת לשם הנאה בלבד, ואז, לא ישאר מכם מאומה... אבל באותה מידה, את יכולה לעשות בדיוק את אותו הדבר, בשנינו קטן אחד: לחשוב תוך כדי שיחה, שאת משוחחת כעת עם החברה בכדי להשתחרר מעט, וזאת על מנת שיהיה לך כח להמשיך הלאה ולקיים את המצוות המוטלות עליך!

ואז? פשוט מאד: בשמים - את תקבלי שכר על שעתייך של שיחה עם חברה כאילו קיימת מצוה בזמן הזה, משום שהשיחה הזו שימשה כאמצעי לעבודת השם!

האל האלואס האל האל

אמרי'ר המשיגה הגאון הצדיק רבי דב יפה, היה מביא סמך לרעיון זה, מדבריו של החכם מכל אדם, שלמה המלך עליו השלום, בתחילת ספר קהלת: "הָבֵל הָבֵלִים אָמַר קֶהֱלֵת הָבֵל הָבֵלִים הָכֵל הָבֵל". וכך הוא היה מביא לבאר את הדברים:

העולם כולו - אינו אלא 'אפס' אחד גדול. הבל הבלים. כל הנאות העולם, כל עניני העולם, אינם אלא 'אפסים', וכידוע, הכלל הוא, שאפילו אלף אפסים - אינם שווים יותר מאשר 'אפס'. ובכל זאת...

אם נכתוב על דף שורה של אלף אפסים - יהיה לפנינו מספר ששווי 'אפס'. אולם אם נציב ספרה כלשהי לפני שורת האפסים - מה יקרה? את בודאי מבינה: המספר יקבל לפתע ערך אסטרנומי - שאנו אפילו לא יכולים לתת לו שם...

ובכן, הוא הדין בכל עניני העולם. כל עוד הם עומדים בפני עצמם - הם הבל הבלים, ושווים אינו אלא 'אפס'. אבל אם מציבים לפנינו מטרה רוחנית נעלה, לשם עבודת השם וקיום מצוותיו - או אז מקבלים כל האפסים משמעות, וכל אחד מהם מכפיל את שוויו של המספר פי עשר...

קסה - אלא נאמס...

ועדיין, זה לא הכל. חשבי על כך: הלא כבר הזכרנו לא פעם, שהקדוש ברוך הוא אוהב אותך בלי סוף... ובכן, האם נראה לך שהוא רוצה שיהיה

הוא בלתי נתפס?

התשובה פשוטה: הכוונה אינה לומר ששעה אחת של הנאות חומריות בעולם השפל, יפה מכל חיי העולם הבא... הכוונה היא להזכיר, שבעולם הזה - ישנה מעלה שאיננה בנמצא בעולם הבא: **ניתן לקיים בו תורה ומצוות!**

כשמייתחסים אל המצוות כפי שאכן ראוי להתייחס אליהן - הרי שהאשר הוא כה עצום - עד שיפה הוא מכל חיי העולם הבא... ואכן, מספרים על הגאון מוילנא, שלפני פטירתו, אחז את ציציתו ופרץ בבכי... "מה לך כי תבכה? הלא מזומן אתה לחיי העולם הבא!" טענו תלמידיו, ואילו הגאון השיב:

"אני עומד לעזוב עולם, שבו ניתן בכמה פרוטות לזכות למצוה יקרה וחשובה כל כך כמו מצוות ציצית! אני עומד לעבור לעולם, שבו אפילו אם אסכים לשלם בכל שטר מצוותי - לא אוכל לקיים אפילו עוד מצוה אחת ולעשות נחת רוח לבוראי! כיצד אפוא לא אבכה?"

כאשר אנו שומעים את הסיפור הזה, על הגאון מוילנא, אנו מתקשים להבין אותו... איך זה יתכן? הלא הגאון עמד בפני המעבר אל העולם הנצחי, המאושר, שבו ישנן הנאות אמיתיות, תענוגים רוחניים צרופים ואינסופיים! האם הוא היה מוכן להשאר בעולם הזה, החומרי והשפל, אפילו רגע אחד מיותר?

תארי לעצמך אדם שהולך ברחוב, עוצר ליד הפח השכונתי, ומשליך אליו חבילה גדולה של שטרות מרשרשים... "הי! מה אתה עושה?" שואלים אותו העוברים והשבים, ואילו הוא משיב בפשטות ואומר: "אין לי כח לסחוב את החבילה הזאת... אני מסתובב איתה כבר יומיים!"...

נו, מה תחשבי עליו? הוא כנראה יצא מדעתו, נכון? ובכן, כך תוכלי להסתכל גם על מי שמחמיץ הזדמנות לקיים מצוה שמזדמנת לידו... הוא פשוט לוקח מצוה שאין סוף לערכה, ומשליך אותה לפח! סתם כך, רק משום שיכבד' לו 'לסחוב' אותה ברגע מסויים... כנראה שאותו אדם איבד את שפיות דעתו, אם הוא בכלל יכול להרגיש שהאוצר הזה 'כבד' עליו!

שעה אחת בצלום הזה

אבל זה עדיין לא מספיק... הלא חכמינו כבר לימדו והדריכו אותנו (אבות א', ג'): "אַל תִּהְיוּ כְעֶבְדִּים הַמְשָׁמְשִׁין אֶת הָרֶבֶעַ עַל מִנַּת לְקַבֵּל פָּנִים, אֲלָא הָיוּ כְעֶבְדִּים הַמְשָׁמְשִׁין אֶת הָרֶבֶעַ שְׁלֹא עַל מִנַּת לְקַבֵּל פָּנִים!" אם נקיים את המצוות ונשמח בהן **רק** משום שנקבל עליהן שכר נפלא בעולם הבא - זו תהיה החמצה גדולה מאד... הלא אנו נהיה כעבדים המשרתים את אדונם רק כדי לקבל פרס!

לכן, חשוב לב לשים לב להמחשה הנוספת שמעניקים לנו חז"ל הקדושים: "יפה שעה אחת של תשובה ומעשים טובים בעולם הזה - מכל חיי העולם הבא".

לך רע? שיהיה לך עצוב? שיהיה לך כבד על הלב? חס וחלילה! אבא שבשמים רוצה רק לראות אותך מאושרת! כמוכן, האושר האמיתי, העיקרי והחשוב - נמצא בעולם הבא. אבל גם בעולם הזה, הקדוש ברוך הוא רוצה לראות אותך מאושרת ושמחה!

אם את תקיימי את כל המצוות, אבל בכבוד, בגרירת רגליים, עם פרצוף שנראה כמו לימון חמוץ - הקדוש ברוך הוא לא ירווה מכן נחת... להיפך: הוא רוצה לראות אותך קמה כל בוקר עם חיוך רחב על הפנים, מצפה ליום חדש של עשיה מלאה בסיפוק!

יתכן שיגיעו ימים, בהם לא תצטרכי מאומה בכדי להיות מאושרת, מלבד הידיעה שאת ממלאת את תפקידך בעולם ועושה נחת רוח לבוראך - שתעניק לך שמחה פנימית בלתי נדלית. אולם כעת, את עדיין לא שם! את עדיין צריכה דברים חיצוניים בכדי להיות שמחה ומאושרת, ואת כל הדברים הללו - הקדוש ברוך הוא רוצה שתמשיכי לעשות!

יותר מכך. אם את רוצה לבחון עם עצמך, האם את נמצאת בדרך הנכונה, וממלאת את תפקידך כראוי - הביטי במראה, ושאלי את עצמך: אין אני נראית? שמחה? מאושרת? מחייכת? או אולי עצובה ומדוכדכת?

אם את נראית עצובה ומדוכדכת - זו נורת אזהרה שאומרת: "יקירתי, את לא בכיוון הנכון!"... משום שהדרך שהקדוש ברוך הוא סלל בעבורך, לא אמורה לדכך אותך... להיפך: היא אמורה למלא אותך באושר מתפרץ ועולה על גדותיו!

להשיג את ההנאות הכי גדולות שישנן בעולם - נזקק אל תוך הטיפה האחת והיחידה הזו...

ובכן, כעת, האם את יכולה לשער לעצמך כמה שהטיפה הזו תהיה מופלאה וקסומה?

אי אפשר לתאר. אי אפשר לחפוס או להבין. אבל דבר אחד ברור: מי שיזכה לטעום את הטיפה הזו - יהנה באופן שבכלל לא ניתן להעלות על הדעת! הנאה שאין מילים שיכולות להביע אותה!

אוצר אינסופי ונצחיו

ובכן, מלמדים חז"ל הקדושים: **רגע אחד, שעה אחת, בעולם הבא - הרבה יותר מתוקה מהטיפה הזו!** ההנאה שתהיה לנפש בעולם הבא **ברגע אחד** - יותר גדולה מצידוף של כל ההנאות שנהנו כל בני האדם שנבראו מאז ולעולם במשך כל ימי חייהם! וכמובן, אל תשכחי: מדובר על **רגע אחד** בעולם הבא... אבל התענוג בעולם הבא - לא ימשך רק רגע אחד... הוא ימשך **נצח!** את מהותו של ה'נצח' - כבר המחשנו, ואם כך, בודאי תוכלי להבין, שאת אינך יכולה אפילו לדמיון כמה אושר טמון בעולם הבא, שאותו את יכולה לקנות באמצעות כל מצוה שאת מקיימת...

אז נשאל בכנות: האם ניתן להרגיש בכלל את הקושי במצוה? האם ניתן להרגיש שהיא 'כבדה'? האם ניתן לקיים אותה בלב חמוץ? ודאי שלא!

המצווה של היצר הרע...

את הרעיון הזה, ממחיש ה'מגיד מדובנא', באמצעות משל, כמובן... וכך הוא מספר:

מעשה ביהודי עשיר, סוחר יהלומים, שעשה את דרכו בחזרה מהיריד - כשבאמתחתו מזוודה ובה מעט בגדים, ובעיקר - יהלומים יקרי ערך שקנה במחיר מציאה.

היהלומים, כמובן, לא היו מושלכים סתם כך במזוודה... כל אחד מהם היה עטוף בספוג מיוחד, בכדי לשמור ולהגן עליו מכל פגע... משום כך, המזוודה לא היתה כבדה כלל, למרות שתכולתה היתה שווה הון תועפות...

והנה, בדרכו, הגיע מידוענו העשיר אל אכסניית דרכים. הוא נכנס אל האכסניה, וביקש מהמשרת כי יטרח לגשת אל העגלה הממתניתה בחוץ, ולהביא את המזוודה שהשאיר שם. רגע לאחר מכן, חזר המשרת כשהוא גורר אחריו בקושי את המזוודה, ואגלי זיעה נוטפים ממצחו...

כאשר ראה העשיר את המשרת סוחר את המזוודה - הוא התעלף. האם את יכולה לשער מדוע?

פשוט מאד: העשיר יודע, שהמזוודה שלו - לא היתה כבדה... אם המשרת כעת סוחר אך בקושי את המזוודה - המשמעות הינה אחת: **זו אינה המזוודה שלו!** כלומר: מישרו החליף עמו את המזוודה ששוויה הון תועפות, ובמקומה - השאיר מזוודה אחרת, שאין לדעת במה היא מלאה...

ובכן, אומר ה'מגיד מדובנא', הנמשל ברור:

אל הקרב - בצעדי ריקוד!

המזוודה שהקדוש ברוך הוא נתן לכל יהודי, אינה כבדה. המזוודה הזו מלאה ביהלומים: מצוות משמחות, שערכן לא יסולא בפז... אם יהודי סוחב את המזוודה אך בקושי, בעודו נוטף אגלי זיעה - כנראה שהוא החליף את המזוודה במזוודה אחרת... אולי במזוודתו של היצר הרע!

את מבינה? התפקיד שהקדוש ברוך הוא הטיל עליך - לא אמור לגרום לך להרגיש תחושת כבדות מעיקה, ובודאי שלא תחושת דכורך חמצמצה... הוא אמור לגרום לך להיות מאושרת, בעולם הבא - וגם בעולם הזה!

אם משום מה את מרגישה ביחס לתפקיד הזה תחושות אחרות - זה הזמן לעצור, ולבדוק את הסיבה לכך... כי בהחלט יש מקום לחשוש, שהחלפת את המזוודה עם מישור אחר!

המשקל המתפתג...

אז מה לעשות אם בכל זאת כבד לך, קשה לך, ואת מרגישה שהעול שעל כתפך גורם לך להשתוחח?

את התשובה, נמחיש באמצעות דוגמה:

תארי לעצמך, שאמא שולחת אותך לחנות המכולת עם רשימת קניות דחופה. לפני שאת מספיקה לצאת מהבית - היא מוסיפה עוד כמה פריטים לרשימה, וכשאת מגיעה לחדר המדרגות - היא קוראת לך ומבקשת להוסיף עוד מוצר או שניים... לאחר שאת כבר כמעט מסיימת את הקניה, מגיע לפתע אחיך הקטן בריצה, ומושיט לך פתק נוסף - בו הוסיפה אמא עוד כמה מוצרים, שאת חסרונם גילתה בזה הרגע...

בת של מצוה

תמצית האוּג הצולֵאית

נתחיל דוּקא בהמחשה השניה: "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא - מכל חיי העולם הזה", אותה מבארים גדולי המוסר כך:

נסי לצייר לנגד עיניך את אחד הרגעים שבהם הכי נהנית מאז שנולדת ועד היום הזה. האם זה היה הטויל הגדול בחופש? האם זה היה כאשר ביקרת במפעל השוקולד ואכלת ממתקים עד שכאבה לך הבטן? האם זה היה כשזכית במקום הראשון בתחרות הארצית של שמירת הלשון? לא משנה... בחרי את הרגע שלחחושך היה הרגע המאושר ביותר בחייך!

כעת, תארי לעצמך, שישנה דרך לזקק את ההנאה של הרגע הזה, ולהכניס אותה ל'טיפה' אחת של נוזל... האם את יכולה לתאר לעצמך כמה מתוקה תהיה הטיפה הזו?

אבל זה עוד לא מספיק... משום שאל תוך הטיפה הזו, אנו נוסף ונזקק לא רק את הרגע המסויים הזה, המאושר ביותר, אלא את כל הרגעים בהם נהנית מאז שנולדת, ולא רק עד היום - אלא בכל חיך: עד מאה ועשרים שנה! האם את יכולה לדמיין כמה היא תהיה מתוקה ועריבה כעת?

ועדיין, זה לא מספיק: אל הטיפה הזו, אנו נזקק לא רק את ההנאות שאת נהנית בחיך, אלא את כל ההנאות שנהנו כל בני האדם שחיו בעולם מאז שהוא נברא, לפני כמעט ששת אלפים שנה, ועד שהוא יסתיים...

את כל רגעי ההנאה, הקטנים והגדולים, של כל כך הרבה אנשים, בהם מלכים ועשירי תבל שלא היתה להם כל מגבלה בדרכם

משקלה של הכנות

ובכן, נחזור אל התפקיד שלך בעולם הזה:

אם את מרגישה שהתפקיד כבד עליך, שהמשקל המונה על הלב גורם לך להיות מדוכדכת ועצובה, או שכתפיך שחות - כנראה שאת לא מספיק הזכרת לעצמך בזמן האחרון כמה אושר התפקיד הזה מביא עמו: הרבה יותר מאשר אלף מערכות בגדים חדשות! הרבה יותר מכפי שכל העולם הזה יכול להציע!

הרי בזכות התפקיד הזה שאת ממלאת - את תזכי באושר ובתענוג לנצח נצחים! ולא סתם בתענוג, אלא בתענוג שכל תענוגי העולם הזה אינם מתחילים להתקרב אליו!

אז נשאל: אין אפשר להרגיש בכלל את משקלו של העול, בו בזמן שאת מאושרת כל כך על הזכות הגדולה שנפלה בחלקך - לקנות כל כך בזול חיי נצח מתוקים ומענגים? האם מי שסוחב שק של יהלומים שקיבל זה עתה במתנה, שק של יהלומים שיעשיר אותו לדורי דורות, יכול בכלל להרגיש את משקלו? ברור שלא!

בכדי להזכיר לך את האושר הרב שנפל בחלקך, נביא שתי המחשבות נפלאות שממחישים לנו חז"ל הקדושים, ונרחיב מעט את הדיבור אודותיהן. וכך מלמדים חז"ל במסכת אבות (ד', י"ז): "נָפְהָ שְׁעָה אַחַת בְּתַשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הָזֶה - מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא; וְנָפְהָ שְׁעָה אַחַת שֶׁל קוֹרֶת רוּחַ בְּעוֹלָם הַבָּא - מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הָזֶה."

כן, בסופו של דבר, את יוצאת מהמכולת בידיים עמוסות שקיות, ובהם כל המצרכים שאמא ביקשה. כפי שניתן לשער, השקיות הללו אינן קלות כלל וכלל: הן כבדות, ואת לא מפסיקה 'לקטר' בליבך כל הדרך... אפשר להבין אותך: זה לא קל לסחוב שקיות רבות כל כך, כל הדרך מהמכולת עד הבית...

בכל מקרה: כשאת מגיעה הביתה, את משתדלת אולי להעלות חיוך על פניך כדי שאמא לא תרגיש כמה שהיה לך קשה, אבל בליבך את מרגישה תחושת חמצמצות מעקצצת...

והנה, באותו היום, שעתיים מאוחר יותר, אמא פונה אליך בחיוך ומציעה לך להתלוות אליה אל העיר, בכדי לקנות לך כמה בגדים...
בגדים...

אתן יוצאות יחדיו מאושרות ושמחות, מוצאות את כל מה שחיפשתן ואפילו יותר, וכך, אחרי שעתיים של שוטטות - אתן עושות את דרככן הביתה, כשידייך עמוסות בשקיות רבות ובכלל לא קלות...

כעת נשאל: האם את מרגישה שהשקיות הללו כבדות? ממש לא! את לא מרגישה את משקלן של השקיות, את לא מרגישה את אותה תחושת חמצמצות מעקצצת, ובודאי שאת לא מקטרת בלב... אם לא היית מתביישת - יכול להיות שהיית עושה את דרכך בצעדי ריקוד! נכון?

מה הסיבה לכך? פשוט מאד: כשאת שמחה ומאושרת על הבגדים החדשים, את לא מרגישה את משקלם... הלב נושא את המשקל הזה בקלות, והוא כלל לא מכביד עליו... לעומת זאת, כשאת סוחבת את הקניות שאינן מרגשות אותך כלל - את מרגישה את מלא משקלן, והוא אכן בלתי מבוסס...